

dozdaj; cena se jej zniža, potem ko je imenovani spisatelj za to dobil neke podpore v denarjih od gospodov Kalistra in Gorupa v Trstu, ki sta tudi ob tej priliki pokazala, da jima je jako na srcu ležec napredek našega prostega ljudstva.

Národne črtice.

* O sedanjih Magjarih piše v časniku „Wanderer“ neki Magjar sam tako-le: „Kdor je poznal nekdanjo Ogersko, in kdor je z nekdanjimi Magjari živel in ž njimi čutil, kar so oni čutili, ta misli, da je na drugem svetu, ako pride dandanes na Ogersko; on ne pozna Magjara več, in če ga tudi spoznava, žalovati mora. Od nekdanjih Magjarov ni ostalo drugega nego huda strast in mnogo slabega, — kar pa je dobro in plemenito, zginilo je popolnoma ali vsaj je le malokaj ostalo. Plemenita navdušenost, žrtujoče se domoljubje, pravi ponos združen s skromnostjo, junaštvo združeno z dobrovoljnim srcem — vse kar je bilo našim pradedom kinč — dandanes je skoro da le še pravlica. Res, da tudi sedanji rod ljubi domovino; „viših deset tisuč“ pa ljubi domovino kakor kmet svojo kravo, ki mu mleka daje in telet, pa s tem razločkom, da kmet svojo kravo dobro glešča in varuje, da mu dolgo daje mleka in telet“.

* Nemška hvalisavnost. Nedavno je prišel nek šolski nadzornik v neko novo dekliško šolo v Strassburgu (to mesto so namreč Prusi Francozom v poslednji vojski vzeli). Nadzornik zahteva od neke deklice učenke, naj mu nekoliko bere iz berila. Deklica boječe reče, da ne zna. Nadzornik hudo vpraša učitelja, kako to? Učitelj se izgovarja, da je deklica prišla še le pred malo dnevi v šolo, pa se ni mogla še dosti naučiti. Nemški nadzornik začne se hudovati nad francoskim neznanjem ter reče, da na Nemškem ni ne enega dekleta, ki bi v tej starosti ne znalo brati. „Od kodi si ti, mala?“ vpraša nazadnje punčko, ko se je nabahal o nemški kulturi. „Jaz sem iz — Lahra“, mu odgovori. „Kako, iz Lahra na Virtemberškem (Nemškem)?“ — Velik smeh na to nastane v šoli — in nadzornik odlazi z dolgim nosom.

Dopisi.

Iz Loškega potoka. (Letina; potreba mlina; čebele in novi panjovi.) Letošnjo letino morejo Potočani prištevati najboljim; ni nas zadela nobena nevihta, kakor sosedne občine hudo, in tudi škodljivi mrčesi so nam prizanesli, kajti pri nas ni bilo ne spomladi mnogo belinov, ne poleti; kdor je tedaj hotel, je gosenice po zelji lahko zatrl, kolikor jih je bilo; vendar so nekterim nemarnežem tu pa tam zelje precej oglodale. Tudi pri nas so otroci lovili celo leto metulje, pa pri vsi pridnosti jih niso mogli čez 10 tisoč nabrati; akoravno so zatirali vsa njihova plemena. Krompir, ki je poleg boba in kavelj tu poglavitni pridelek, je pa precej črneti začel. Drugače ga je obilo. Posebno lepo se je obnesel tako imenovani „amerikanec“, kterege je lansko leto sl. kmetijska družba prodajala; lep debel, bogat je, in tudi bolezní se je jako ubranil, le malo kateri se črn nahaja. Mislim, ko bi ljudje hoteli ubogati, da bi navadni krompir dovolj redko sadili, bilo bi gotovo tako dobro ž njim, ko z „amerikancem“. — Nekaj pa je, kar Potočanom veliko sitnosti, posebno letos prizadeva, to je, pomanjkanje mlinov. Imamo sicer nekaj mlinov na vodi, al ti že zdavnej počivajo zavoljo pomanjkanja vode; parni mlin na gosp. Trevizanovi tovarni pa ne zadostuje nikakor. Jako dobro bi se splačevalo, ko bi hotel napraviti še en parni mlin s stopami vred; dela bi mu ne manjkalo nikoli, in ljudem bi bilo to velika do-

brota. — Potočani se tudi radi pečajo s čbelorejo, ktera jim mnogokrat dá lep dobiček. Lansko leto je dal črni gozd, kterege je tu polno okoli, toliko paše, da so morali čebele po 3krat podredozovati, in da so celó vnuki rojili. Letos pa je druga; podrezovali menda ne bomo nič, komaj če bomo mogli čebele prezimiti, če ne bomo medú kupovali od drugod. Mrzlo poletje je gotovo temu vzrok. Meni se novi panji, ktere sem od sl. kmetijske družbe prejel, jako dopadejo in mi po njih narejeni izvrstno služijo. Jez jih delam po gosp. Porentovem načinu, ker laglje po potrebi predevam satje iz panja v panj, ko iz gosp. Šumperjevih. Zavoljo dolgih satnikov, pri Šumperjevih, pridejo polni sati pretežki, in težko je ž njimi ravnati. — V taki letini, ko je letošnja za čebele, so panji s premakljivimi satniki prav velike koristi; tako sem pomagal z dobrimi slabejim povoljno, kar bi mi drugače ne bilo lahko mogoče. Jez sem imel tudi male panjičke po gosp. Porentovem načinu napravljene; vanje sem djal malo čbelic in eno matico; s temi maticami pa sem pozneje pomagal drugim velikim panjem, ki so pri prašenji ob maticice prišli, drugače bi mi jih bilo letos mnogo poteklo. Tudi sosedni čbelarji so tožili, da so se jim maticice nenavadno obilo gubile. — Čul sem tožiti nektare, da čebele ne stavijo vselej satja po satnikih, kakor bi imele, temuč da proti konci rade potegnejo sat čez dve ali tri letvice, tako, da potem ni mogoče posamesnih satov ven vzeti. Meni ni izmed 28 panjev celó nobeden tega storil, menda zato, ker sem pri vsaki letvici zdoljni rob povoščil. Upati je, da se bodo tukajšnji čbelarji vsi z novimi panji preskrbeli, ker dobiček in prednost pred navadnimi vsaki razvidi. *)

L. Abram, učitelj.

Iz Blejske Dobrave 30. sept. — Bogatega pridelka smo se letos nadjali v vsem; še jeda (ajda), ktero pri nas rada slana popari, kazala je izvrstno. A nesreča res nikdar ne miruje! Dne 26. septembra popoldne ob 3 $\frac{1}{2}$. uri se priklati silna toča ter o pol uri ves ajdov pridelek uniči; le kako nezrelo malovredno zrnice je ostalo, ktero pa zatem je v noči še slana pokončala. Gospodarji zdaj ne vedó, ali bi uničeno ajdo sekli ali želi. — Ruski lan se pri nas dobro ponaša. Leta 1870. vprvo vsejan je izrastel 4 čevlje visok; vendar pa po skušnjah vidimo, da je vsako leto nekoliko slabši; toraj resnično, kar g. dr. Orel v 34. listu „Novic“ opominja. — Pri tej priliki si štejemo v dolžnost, baronu Alfonsu Zois-u in vsem gospodom iz Mlinov očitno izustiti zahvalo za poslano zdatno podporo, s ktero se je popravila dozdej za življenje nevarna brv pri daleč po svetu slovečem slapu na Radovni (Rothweinwasserfall). S pomočjo te podpore se je vsekala na desni strani Radovne nova stezica, po kateri se pride na vrhunec slapa; napravile so se tudi klopi, in popravila sèm ter tje slaba steza, ktera iz Dobrave pelje na Zasp.

Iz Kamnika 25. sept. — Čitalnica naša se je zadnjo nedeljo v svojih novih prostorih slovesno odprla in napravila krasno besedo. Bila je res „beseda“, ki nas spominja najboljših besed našega národnega zavoda. Vse točke v programu so jako zadovoljile obilo zbrano občinstvo. Zabavo je začel moški zbor z Jesenkovim: „Na moru“ — težek pesmotvor, pa prav dobro od pevcev naših popevan; sledil je po tem spodbudljivi govor, in po govoru smo slišali čveterospev (Jenkovo „Molitev“) jako lepo vbranih glasov, ki se je na voljo poslušalcev ponavljal. Na posled se je predstavljala vesela igra: „Čapek“ v občo zadovoljnost, in ako gg. diletantom,

*) Hvala Vam v imenu c. k. družbe kmetijske za mnogostransko marljivo Vaše prizadevanje, pospešiti blagor kmetijstva! Vr.